

Beslutningsforslag nr. **B 32**

Folketinget 2011-12

Fremsat den 25. januar 2012 af Peter Skaarup (DF), Pia Adelsteen (DF), Kim Christiansen (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Dennis Flydtkjær (DF) og Pia Kjærsgaard (DF)

Forslag til folketingsbeslutning om skærpede straffe for seksuelle overgreb mod børn

Folketinget pålægger regeringen senest den 1. april 2012 at fremsætte forslag til lov, der får den virkning, at straffen for seksuelle overgreb mod børn skærpes markant, samt gi-

ver bedre muligheder for idømmelse af forvaring af seksuelle krænker af mindreårige.

Bemærkninger til forslaget

Omfanget af seksuelle overgreb mod mindreårige har desværre vist sig at være mere omfattende, end de fleste havde troet. En række meget brutale pædofilisager har været omtalt i medierne i de sidste par år. I en sag fra Esbjerg, hvor der faldt dom den 22. november 2011, var en 41-årig familiefar tiltalt for en lang række overgreb mod flere børn. Han blev idømt 7 års fængsel for overgreb mod otte børn over en periode på 20 år (»Politisk flertal for højere straffe«, Jyske-Vestkysten den 22. november 2011). I forbindelse med Esbjergsagen modtog Folketingets Retsudvalg et brev fra en mor til et af Esbjergmandens ofre. Heri bønfaller moren politikerne i udvalget om at skride til handling, jf. REU alm. del – bilag 114. I en anden pædofilisag blev en 60-årig egyptisk far bosiddende i Sønderborg idømt 9 års fængsel og udvisning fra Danmark. Manden blev i byretten dømt for voldtægt, vold og incest mod tre af hans døtre, fra de var 8, 11 og 12 år gamle. For den ene af pigerne stod voldtægterne på i en periode på syv år, fra hun var 11 år, til efter hun var fyldt 17 år. Den anden blev misbrugt, fra hun var 12 til 14 år, og den sidste fra hun var 9 til 10 år. (»Egyptisk far får ni års fængsel for incest«, Avisen.dk den 21. oktober 2010). Dommen blev anket. Landsretten stadfæstede strafudmålingen den 21. oktober 2010 (ibid). Derudover har også den såkaldte Brønderslevsag vakt debat om forholdet imellem forbrydelsens grovhed og straffens længde og konsekvenser.

Straf for seksuelle overgreb mod børn

Strafferammen for seksuelle overgreb mod børn fremgår af straffelovens § 222:

»Den, som har samleje med et barn under 15 år, straffes med fængsel indtil 8 år.

Stk. 2. Har barnet været under 12 år, eller har gerningsmanden forskaffet sig samlejet ved tvang eller fremsættelse af trusler, kan straffen stige til fængsel indtil 12 år.«

Bestemmelserne vedrørende strafferammen for seksuelle overgreb mod børn (§ 222) blev senest ændret i 2002 ved lov nr. 380 af 6. juni 2002. Her blev strafferammen ændret fra 6 år til 8 år og fra 10 år til 12 år i henholdsvis stk. 1 og stk. 2 i § 222. Når strafferammen øges, er det som regel et signal til domstolene om, at der ønskes øgede straffe på området.

Udviklingen i den gennemsnitlige længde (antal dage) af de ubetingede fængselsstraffe for seksuelle overgreb mod og samleje med børn fra 2002 til 2010 er følgende:

	§ 222, stk. 1		§ 222, stk. 2	
	Straflængde	Antal domme	Straflængde	Antal domme
2002	498	7	930	6
2003	1189	8	784	7
2004	524	13	1013	8
2005	286	26	849	9
2006	354	14	858	13
2007	365	11	1440	8
2008	373	9	1000	10
2009	388	27	848	12
2010	687	10	1740	10

Oplysningerne fremgår af besvarelse af REU alm. del – spørgsmål nr. 261, som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 2. december 2011. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Det fremgår, at straffelængden er længere i 2010 end i 2002 for overtrædelse af både stk. 1 og stk. 2. Straffelængden svinger meget fra år til år. Det skyldes bl.a. at enkelte domme kan påvirke den gennemsnitlige straffelængde ganske betydeligt, hvis der er få domme. Hvilket er tilfældet i nogle år. De store udsving i straffelængderne fra år til år og den meget store forskel i antallet af domme fra år til år gør det meget vanskeligt at vurdere, hvorvidt straffelængden har ændret sig ret meget siden 2002. Det skal dog her bemærkes, at det ser ud til, at der er sket en betydelig stigning i straffen for overtrædelse af § 222, stk. 2. Det gælder dog ved overtrædelse af både stk. 1 og stk. 2, at strafferammen slet ikke udnyttes. For overtrædelse af stk. 1, har gennemsnitsstraffen de fleste år ligget omkring et års fængsel dog med nogle markante afvigelser i årene 2002-2004 og igen i 2010. Strafferammen er 8 års fængsel for overtrædelse af § 222, stk. 1. Hvis vi ser bort fra år 2003, har udnyttelsen af strafferammen således ligget omkring en ottendedel til en fjerdedel. På nogenlunde samme måde forholder det sig for § 222, stk. 2. Hvis vi ser bort fra år 2007 og 2010, har den gennemsnitlige straffelængde ligget på under 3 års fængsel. I 2007 var den på ca. 4 år, og i 2010 var den på knap 5 år. Strafferammen er på 12 års fængsel. De fleste år har den reelle straf således ligget på under en fjerdedel af strafferammen.

Det fremgår af bemærkningerne til den seneste skærpelse af § 222, at der lægges vægt på, at straffen skal være på niveau med en fuldbyrdet voldtægt. Man må konkludere, at det ikke er sket, fordi der i realiteten skal straffes hårdere i § 222-sager end i § 216-sager, idet der ofte er tale om seksuelle krænkelse, der gentager sig over længere tid overfor et eller flere bestemte børn modsat en § 216-voldtægts sag, hvor gerningsmanden sjældent vender tilbage og voldtager den samme person flere gange over en længere periode.

Forvaringsdomme

Anvendelse af forvaringsdomme kræver, at der foreligger en mentalundersøgelse af den pågældende kriminelle og der er vægtig risiko for recidiv (tilbagefald til ny kriminalitet). Mulighederne for at idømme personer forvaringsdomme

fremgår af straffelovens § 70 en person kan dømmes til forvaring, hvis:

- 1) han findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266 nævnte art eller brandstiftelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser, og
- 2) det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om hans person, herunder navnlig om tidligere kriminalitet, må antages, at han frembyder nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og
- 3) anvendelse af forvaring i stedet for fængsel findes påkrævet for at forebygge denne fare.

Stk. 2. En person kan endvidere dømmes til forvaring, hvis

- 1) han findes skyldig i voldtægt eller anden alvorlig sædelighedsforbrydelse eller i forsøg herpå, og
- 2) det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om hans person, herunder om tidligere kriminalitet, må antages, at han frembyder væsentlig fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og
- 3) anvendelse af forvaring i stedet for fængsel findes påkrævet for at forebygge denne fare.

Højere straffe

Forslagsstillerne har flere gange tidligere foreslået skærpet straf for seksuelle overgreb mod børn. Dette gjorde Dansk Folkeparti senest med beslutningsforslag nr. B 240 om skærpelse af straffeloven, folketingsåret 2009-10. Der var desværre ikke opbakning til forslaget, men de mange nye og meget voldsomme pædofilisager, der efterfølgende har set dagens lys, har ændret på dette. I forbindelse med dommen på 7 års fængsel i pædofilisagen fra Esbjerg har retsordfører Karsten Lauritzen (V) således udtalt: »Jeg synes, det er for lidt, når man tager i betragtning, at han kommer ud på prøveløsladelse efter to tredjedele tid«. (»Politisk flertal for højere straffe«, Jydske Vestkysten den 22. november 2011). Og retsordfører Ole Hækkerup (S) mener ligeledes, at der i pædofilisagen fra Esbjerg var tale om en for lav

straf: »Når det er så mange, det er gået ud over i løbet af så lang tid – det er mere end et halvt drab, vil jeg vurdere. Det er selvfølgelig op til domstolene at vurdere den konkrete sag, men sådan som jeg kender sagen, så synes jeg, at de syv år er lidt i underkanten« (i bid).

Afsluttende bemærkninger

Ligesom forældrene skal gøre alt, hvad de kan, for at beskytte deres børn, er det også samfundets pligt at beskytte børn og unge mod seksuelle overgreb. Det kan gøres på flere måder. Der kan eksempelvis idømmes højere straffe, ligesom Folketinget kan gøre det nemmere at anvende forvaringsdomme. Der er tale om en af de værste forbrydelser, man kan begå, og det afspejles ikke i tilstrækkelig grad i de domme, der i dag fældes over pædofile.

Forslagsstillerne har peget på domstolenes meget ringe udnyttelse af strafferammerne i pædofilisager. Det har vist sig meget vanskeligt at få domstolene til at udnytte de givne strafferammer. Dette gælder ikke kun i sager vedrørende seksuelle overgreb mod børn. Men eksempelvis også i voldssager. Forslagsstillerne har tidligere foreslået, at der indføres minimumsstraffe eller normalstraffe på området. Begrundelsen for at indføre minimumsstraffe er, at domstolene har en tendens til at lægge dommene i den lave ende af registeret, hvilket er imod den politiske hensigt, som et bredt politisk flertal står bag. Man kan også sætte strafferammen op, f.eks. således, at strafferammen for straffelovens § 222, stk. 1, stiger fra 8 til 12 år og straffelovens § 222, stk. 2, stiger fra 12 til 16 år. Men for forslagsstillerne er det ikke det afgørende, hvordan straffen for seksuelle overgreb mod børn skærpes. Det væsentlige er, at det bliver gennemført i praksis. Hvis der kan blive flertal for at sætte strafferammen op, så er forslagsstillerne indstillet på at drøfte det med Folketingets øvrige partier. Ligesom er vi indstillet på at drøfte mulighederne for minimumsstraffe, normalstraffe eller andre tiltag, der kan løse den udfordring, at der er et misforhold imellem forbrydelsens grovhed straffens længde og konsekvens set i forhold til befolkningens retsbevidsthed.

Skriftlig fremsættelse

Peter Skaarup (DF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpede straffe for seksuelle overgreb mod børn.

(Beslutningsforslag nr. B 32)

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.